

XXXIV

Як я ненавиджу вас, ви машини,
Що трете кості, рвете серце в грудях,
Вбиваєте живу душу в людях
І потім кажете: «Що ж, ми не винні!

Нас на такі заведено пружини,
Ми мусимо! В самих не раз вся суть, ах,
Бунтується... Та що робить! Не будь, ах,
У нас тих пут, становища, родини»...

Як я ненавиджу вас, добрі, щирі,
Що служите неправді, підлоті —
Чи служите у злій, чи в добрій вірі!..

Ні, ті, що в добрій вірі служать, ті
Ненависні мені в найбільшій мірі,
Як на рабі тім пута золоті.

9 сент[ября] 1889